

8.1.2026 Menneen vuoden inventaari

Herramme Jumalamme! ilman sinun apuasi en voisi pelkäämättä kohdata edessä olevaa vuotta 2026.

Uusi vuosi on kohdallani alkanut rauhallisesti. Inventaari menneestä vuodesta 2025 on tuonut mieleen niin hyviä, iloisia kuin murheellisiakin hetkiä. Kaiken kaikkiaan mennyt vuosi on ollut työntäyteinen ja mieleenpainuva ajanjakso.

Vuoden alkua siivitti tyttäreni häätjuhla, iloinen rakkauden täytteinen tapahtuma, jossa läheiset ja sukulaiset kohtasivat toisensa. Isä sai saatella tyttärensä alttarille ja äiti pitää puheensa.

Seuraava hetki toi suru-uutisen, joka kosketti ja satutti. Kevät toi auringon takaisin elämään ja sen jälkeen ollut kesä, kului nopeasti.

Syksyn alkaessa pidin lomani, tapasin ystäviäni ja kävin lapsuudenmaisemissa. Loma antaa mahdollisuuden kiirettömään ja rentouttavaan elämiseen.

Syksyn myötä, sain uutisen, vauva on tulossa! ja ennen kuin huomasinkaan olin vastaanottamassa joulua, sekä uuttavuotta.

Markus Koskisen Ystäväni-laulun sanoja mukailen kirjoitan:

”Kun on ollut murhetta, olen etsinyt voimaa ja lohdutusta Jumalalta.

Kun olen nukkunut yöni hyvin tai iloinnut läheisistä ja ystävistä,
olen kiittänyt Jumalaani.

Kun olen ollut yksin ja pelko hiipinyt sisimpääni, olen rukoillut Jumalaani.

Kun on ollut epätoivon hetkiä, pettymyksiä, olen etsinyt Jumalaani.

Kun olen saanut kietoa kädet pienen lapsenlapseni ympärille,
olen täyttynyt lempeydestä ja kiittänyt Jumalaani.

Nyt toivon, että uusi vuosi 2026 sisältäisi sopivasti kaikkea:

sen verran onnistumisia, että on mielekästä elää.

sen verran vaikeuksia, että voi nousta, jatkaakseen.

sen verran viisautta, että osaan tehdä oikeita valintoja.

sen verran rohkeutta, että en jää paikalleni, vaan lähden eteenpäin.

sen verran rakkautta, että sitä riittää jaettavaksi.

ja sen verran siunausta, että löydän niistä Jumalani.”

Minna Palonen, diakonissa, Huittisten seurakunta

14.1.2026 Jumalan työ kantaa meitä

Seuraavana päivänä Johannes näki, että Jeesus oli tulossa hänen luokseen. Johannes sanoi: ”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! Hän on se, josta sanoin: ’Minun jälkeeni tuleva kulkee edelläni, sillä hän on ollut ennen minua.’ Minäkään en tuntenut häntä, mutta juuri sitä varten olen tullut kastamaan vedellä, että Israel saisi tietää, kuka hän on.”

Johannes todisti: ”Minä olen nähnyt, kuinka Henki laskeutui taivaasta kyyhkysen tavoin ja jäi hänen päälleen. Minäkään en häntä tuntenut. Mutta hän, joka lähetti minut kastamaan vedellä, sanoi minulle: ’Se, jonka päälle näet Hengen laskeutuvan ja jäävän kastaa Pyhällä Hengellä.’ Minä olen sen nähnyt ja todistan, että tämä mies on Jumalan Poika.” (Joh. 1:29–34)

Viime sunnuntain evankeliumissa muistellaan Jeesuksen kastetta. Kasteesta alkoi Jeesuksen kärsimystie, jonka huipentumista aina pääsiäisen aikaan muistellemme.

Jeesus tuli maailmaan sovittamaan meidän ihmisten synnit. Kasteessa ihminen tulee Jumalan lapseksi, saamme myös luottaa Jumalan työn kantavan meitä heikollakin hetkellä.

Jeesus on luvannut olla seuraajiansa kanssa ja vahvistaa meitä elämän myrskyissä.

Petri Sorva

nuorisotyönohjaaja/lähetys sihteeri, Huittisten seurakunta

21.1.2026 Pelastava usko

”Uskoa ei synny omin voimin, ilmaiseksi anova sen saa. Sitä ansaita ei töin ja toimin, Jumala sen meille lahjoittaa.” Näin lauletaan Pekka Simojoen tutussa laulussa Tänään häneen uskon, joka noin 40 vuoden ajan on soinut erityisesti nuorten tilaisuuksissa.

Laulu alkaa sanoilla: ”Tunnen suurta Jumalaa vain vähän.”

Tiedämme Jumalasta vain sen, mitä Hän on ilmoittanut itsestään Raamatussa, jota tutkimalla tai kuulemalla voimme oppia tuntemaan Hänet, sillä usko syntyy yksin Jumalan sanan voimasta.

Monin eri tavoin ihminen on hapuillut Jumalan puoleen ja pyrkinyt omin voimin rakentamaan yhteyttä Luojaansa. Yritetty on rakentaa Baabelin tornia, pyyhkiä menneet mielestä tai ansaita armahdus hyvää tekemällä. Vasta, kun omat rakennelmat kaatuvat, ristin salaisuus voi kirkastua eläväksi toivoksi.

Aluksi Jumala herättää ihmisessä synnintunnon ja kaipauksen puoleensa. Kun luottamus omiin voimiin on mennyt, jäljelle jää vain Jumalan armollisuus syntinsä tunnustavaa ihmistä kohtaan. Ilo on siinä, että se turva kestää ja jokainen saa tulla.

Meille riittää, että tunnustamme syntimme ja pyydämme niitä anteeksi Jeesuksen sovitustyöhön vedoten. Kuten laulu jatkuu: ”Olin täynnä suurta ahdistusta, Vapahtajaa hiljaa rukoilin. Hän sanoi: Älä pelkää rangaistusta, ristillä jo sinut armahdin.”

Jumala pyytää meitä vain uskomaan sen, mitä Hän on tehnyt puolestamme. Jumalan Poika on laskeutunut ristille ja kuollut meidän syntiemme sovituksiksi. Kun armoa pyytäen vetoamme tähän uhriin, Jumala lahjoittaa meille uskon, jolloin kuoleman synkeys vaihtuu ylösnousemuksen riemuun.

Siksi on hyvä etsiä sinne, missä Hänen sanaansa julistetaan. Syventävää opetusta aiheesta saamme ensi sunnuntain jumalanpalveluksissa sekä Keidasmessussa, kun saarnan aiheena on Jeesus herättää uskon.

Sinikka Ritakallio

luottamushenkilö, Huittisten seurakunta

28.1.2026 Mistä luopuisin?

Kirkkovuodessa katse kääntyy hiljalleen kohti pääsiäistä, ensi sunnuntaista on seitsemänkymmentä päivää vuoden suurimpaan juhlaan. Itse asiassa siitä alkaa vanhan perinteen mukaan papiston paasto, kun muulla seurakunnalla se alkaa vasta vähän myöhemmin. Paaston tarkoitus on valmistaa meitä tulevaan juhlaan.

Paastossa kyse on luopumisesta ja hiljentymisestä. Ajatus on luopua sellaisesta, joka vie meidän aikaamme tai ajatuksiamme pois Jumalasta.

Nykyaikana paastoaminen on varmasti hyvin erilaista kuin vielä sata vuotta sitten, saati vielä aiemmin. Mutta onhan myös maailma ympärillämme muuttunut. Meillä on monenlaista uutta, joka vie aikaa meille tärkeiltä asioilta ja ihmisiltä sekä Jumalalta.

Sunnuntain evankeliumitekstissä Pietari kysyy Jeesukselta mitä hän ja muut saavat, kun ovat jättäneet kaiken entisen ja lähteneet seuraamaan Jeesusta. Jeesuksen vastaus on vaikuttava. Hän toteaa, että jokainen saa satakertaisesti takaisin sen, mistä on luopunut. Siis, jos luovomme jostain tässä maailmassa, saamme sen kerran takaisin moninkertaisesti.

Jeesus puhuu tietysti taivaasta ja siitä, mitä me siellä saamme. Mutta toteutuu tämä jossain muodossa jo tässäkin ajassa. Esimerkiksi, jos suljen puhelimen ja kaiken sen uutisvirran hetkeksi, ja hiljennyn kirkon penkissä, saanhan mielenrauhaa ja levollisuutta, jota en muualta löytäisi.

Jos suljen kaikki laitteet tai päivän lehden ja keskityn todella ihmisiin ympärilläni, olemme toisillemme läsnä eri tavalla, kuin jos me kaikki touhuamme omia juttujamme. Ihmisen ei ole kovin helppo todella keskittyä useampaan asiaan samaan aikaan.

Tästä on itse asiassa kyse myös tuossa Jeesuksen vastauksessa. Jos emme koskaan luovu mistään, tai jätä mitään taaksemme, emme voi löytää myöskään mitään uutta. Jeesus kutsui opetuslapsiaan ja lukemattomia muita jättämään pois kaiken sen, mikä estää löytämästä Jumalan valtakuntaan.

Mietinkin, mikä juuri nyt on se, mikä vie ajatukseni pois olennaisesta. Mistä voisın luopua, jotta minulla olisi enemmän aikaa Jumalalle?

Jani Laaksonen

kirkkoherra, Huittisten seurakunta